

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5	1. Marts 1915	64. Aargang

Frelse for Levende og Døde.

Tale, holdt af Præsident Charles W. Penrose for Utahs genealogiske Forening den 19. August 1909.

(Fortsat.)

Det har, som før omtalt, behaget vor himmelske Fader i denne vor Tidsalder at aabenbare sin Villie til Menneskene igjen. Hør det, al Jordens Folkefærd. Saa sikkert, som Solen skinner paa Himlen, og vi ere i dette Tabernakel denne Eftermiddag, Herren den Almægtige har talt og kalder paa alle Mennesker „fra Jordens Opgang til dens Nedgang". Hans Ord til alle Folk er, at Evangeliet i sin Renhed og Ægthed er gjengivet; Kristus har gjenoprettet sin hellige Kirke paa Jorden og bestyrer den personlig. Der er atter Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere paa Jorden, som blive vejledte af Guds Aand fra det Høje, ja af den Helligaand; og alle Mennesker, som modtage deres Vidnesbyrd og ere villige til at adlyde Evangeliets Krav, ere døbte til „eet Samfund", til „eet Legeme i Kristus", enten de ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller Fri, og de blive alle delagtiggjorte i den samme Helligaand. Dette Evangelium skal forkyndes for alle Mennesker i den ganske Verden. Det er Guds Befaling til hans Tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Og alle Mennesker ville komme til at høre Evangeliets Budskab, lige meget hvor meget det vil blive bekjæmpet. Idet vor Kirkes Apostler og Ældster gaa ud i Verden for at forkynde dette gjengivne Evangelium og udføre dets Ordinancer, hvor Menneskene ville tro og adlyde dets Principer, ere de i Besiddelse af den selvsamme

Fuldmagt til at administrere i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, som Apostlerne og Kirkens Ældster vare i Besiddelse af paa Kristi Tid og umiddelbart derefter. Da han udsendte hine, sagde han til dem: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig." (Matt. 10, 40; Joh. Ev. 13, 20.). Disse Ord gjælde ogsaa med Hensyn til Kirkens Ældster i vore Dage. Det er Herrens Ord til alle Jordens Folk, at de skulle afstaa fra alle deres Synder og Ugudeligheder, fra deres falske Lærdomme, afstaa fra at bøje sig ned for nogensomhelst Ting med Undtagelse af Gud, fra falske menneskelige Ideer, der ere blevne prædikede som Kristi Lærdom, og komme til Gud deres evige Fader i al Ydmyghed og med Angerfølelse, med det faste Forsæt at omvende sig fra deres Synder, bekjende dem og forsage dem.

Vor Tid er i Virkeligheden en meget syndefuld Tidsalder. Verden er fuld af Ondt. Denne Udtalelse kan maaske for Mange synes at være en Overdrivelse, eftersom der jo unægtelig ogsaa findes meget af en god Natur i Verden, men jeg mener med min Paastand, at Synden har et vidt Raaderum allevegne. Overvej Forholdene i de store „kristne" Byer — de Byer, hvor de fleste Kirker og Kapeller ere indviede til kristelig Gudstjeneste — der ere Synder og Laster, ofte af en unævnelig Natur, almindelig fremherskende. Guds Ord til alle Folk er, at de skulle omvende sig fra Alt, som er af en syndig Natur, og komme til Herren, saa at de kunne blive frelste. Dette Evangelium vil blive prædiket til enhver Nation paa Jorden. Hvad der nu forhindrer Evangeliets Værks Fremgang vil blive ryddet af Vejen. Skrankerne ville blive nedbrudte. Krig, Plage, Pest, Hungersnød, Jordskjælv, Ildebrand, Regnskyl og Hvirvelvinde ville blive Midler i en fornærmet Guds Hænder til at aabne Vejen for Kristi Evangeliums Udbredelse paa Jorden. Folkeslag, som i Dag sidde i Mørket, ville faa Lejlighed til at beskue Evangeliets Lys og høre Evangeliets glædelige Tidender, og alle saakaldte kristne Nationer ville blive bekjendte med Evangeliets Lærdomme. Herrens Ord gjælde for Præster saa vel som for Menigheder; for Konger saa vel som for Undersaatter; for dem, der ere i høje Stillinger, saa vel som for dem, der staa lavest paa Samfundsstigen; for de Rige, som leve luxuriøst, saa vel som for dem, der leve i Snavset. Til alle Jordens Folk skal Evangeliets Budskab lyde. I de Lande, hvor der endnu ikke har været Frihed til at forkynde Evangeliet, vil Herren paa sin vise Maade hurtig aabne Vejen for dets Forkyndelse. Forholdene ville forme sig saaledes, at det bliver muligt for vor Kirkes Ældster at prædike det gjengivne Evangeliums Principer i disse Lande, ja til Jordens fjerneste Folk.

Mange ville spørge: Hvorledes vil det gaa alle de Mange, som ikke ville adlyde Evangeliets Befalinger, naar det bliver dem tilbudt? Naar

de forskyde Evangeliet, forskyde de Herren. Men ville de da gaa til evig Fortabelse? Hvis dette var Tilfældet, vilde kun sammenlignelsesvis faa Mennesker af de mangfoldige Millioner, som vor fælles Gud og Fader har givet Tilværelse paa Jorden, blive frelste. Hvad jeg nu vil læse for Eder, angaar Menneskehedens endelige Bestemmelse. Jeg vil ikke læse hele det 76. Stykke af Pagtens Bog, som vedrører Emnet, da det vilde tage for lang Tid. Jeg vil kun læse nogle Vers. Men jeg anbefaler Eder alle at læse hele Afsnittet. Jeg betragter Kapitlets Indhold som den herligste Fremstilling af Lys og Sandhed og Menneskets fremtidige Tilværelse, der nogensinde har været trykt. Der findes ingen Aabenbaringer nedskrevne i Bibelen, som paa en saa omfattende og klar Maade fremsætte Guds Planer og Hensigter med Hensyn til hans Børn, som leve paa Jorden. Den første Del af Kapitlet meddeler, at Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16. Februar 1832 bleve opløftede i Aanden og omgivne af det guddommelige Lys; de saa Faderen siddende paa hans Throne og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, ved hans højre Haand, og Englene, som omringede Guds Throne, tilbade og dyrkede ham. Herren tilkjendegav i dette Syn til Joseph Smith og Sidney Rigdon de forskjellige Stillinger, Menneskene vilde komme til at indtage i den kommende Verden, idet Nogle efter Opstandelsen vilde blive ophøjede i Guds Herlighedsrige, eller det „celestiale" Rige, medens Andre maatte nøjes med at indgaa i det „terrestriale" Rige, eller det endnu mindre herlige „telestiale" Rige. Den Del af Aabenbaringen, jeg ønsker at læse, er følgende:

„Og dette er Evangeliet, det glade Budskab, som Røsten fra Himmelen vidnede for os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for Verden og bære dens Synder og helliggjøre og rense den fra al Uretfærdighed; at alle kunde blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt, og skabt ved ham, han, som herliggjør Faderen og frelser alle hans Hænders Gjerninger, undtagen disse Fortabelsens Børn, som fornægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham; derfor frelser han Alle, undtagen dem. De skulle gaa bort til evig Straf, hvilken er en uendelig Straf, evigvarende Straf, at regjere med Djævelen og hans Engle i Evighed, hvor deres Orm aldrig dør, og deres Ild ikke udslukkes, hvilket er deres Kval; og hverken Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, veed noget Menneske." (Lærd. og Pagtens Bog. 76 : 40—45.)

Mine Venner, den store Sandhed er tilkjendegivet i denne Aabenbaring, at Jesus Kristus tilsidst vil frelse alle Mennesker undtagen nogle faa, som ere kaldte „Fortabelsens Sønner", som „fornægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham". Denne Opfattelse af Saliggjørelsens Plan er meget forskjellig fra den, som de fleste, om ikke alle af vore kristne Venner, have, naar de sige, at vi ere meget ufrisindede. De have

den Ide, at vor Kirkes Folk i deres Tro er meget snæversynede og tilbøjelige til at fordømme. Jeg ønsker at sige, at der ikke findes noget Samfund i hele Kristenheden, der er saa liberalt som de Sidste-Dages Hellige. Vi lære ikke, at Enhver, som tror anderledes end vi med Hensyn til Saliggjørelsens Principer, vil blive evig fortabt. Vi fordømme ikke vore „kristne" Venner, som de os, til et evigt brændende Helvede, hvorfra der ingen Udfrielse er. Aldeles ikke! Vi tro ikke, at vor evige Fader vil fordømme nogen Person, som handler i Henhold til den Kundskab, han eller hun er i Besiddelse af, som anstrenger sig for efter bedste Evne at forstaa og praktisere, hvad der er retfærdigt og sandt. At forstaa Sandheden og praktisere den er, hvad der vil ophøje Menneskene, og Tiden vil ifølge vor Tro komme, da Enhver, som lever paa Jorden, og Alle, som have levet her i tidligere Tidsaldre, ville faa Lejlighed til at høre dette eneste sande Evangeliums Principer, den eneste Saliggjørelsesplan, blive viste den eneste Vej, som leder til Paradiset og Guds Rige; og Alle, som ikke ville vandre ad denne „snævre Vej", ville være paa den „brede Vej", om hvilken Mesteren sagde, at den fører til Fordærvelse.

Der er mangfoldige Millioner af Hedninger, som aldrig have hørt om Jesus Kristus. Hvad vil der ske med alle dem? Der er Millioner af Jøder, som forskyde Kristus som Verdens Frelser. Ville alle disse blive evig fortabte? De ville blive det i Henhold til mange af vore kristne Venners Anskuelser, ifølge hvilke Ingen kan blive frelst, som ikke her tror paa Kristus. De begrunde denne deres Tro paa Skriftens Ord: „Og der er ikke Frelse ved nogen Anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste." (Ap. Gj. 4 : 12.) Idet de forklare dette Skriftsted, gaa de ud fra den falske Forudsætning, at „Naadens Tid" er tilende med dette Livs Afslutning.

Hvis det kun er dem, som nyde det Privilegium at høre og adlyde Kristi Evangelium her i Livet, der kunne blive salige, da vil nødvendigvis den store Majoritet af den menneskelige Familie, den evige Guds Sønner og Døtre, blive fordømte til evigvarende Straf. Men Herren har ved Aabenbaring tilkjendegivet Kirken, at Evangeliet skal blive prædiket til Alle, og at Menneskene, hvis de ikke høre det saliggjørende Evangeliums Lærdomme, medens de ere iførte Dødelighedens Legemer, ville høre disse frelsende Principer efter Døden. Men vi vide, at denne Lære er i Uoverensstemmelse med de almindelige gamle Kirkesamfunds Læresætninger. De betragte den Lærdom som falsk, at Evangeliet vil blive prædiket til Menneskene, efter at de ere døde. De tro, som de udtrykke sig, at „hvor Træet falder, der ligger det", og at vor evige Dom vil være afhængig af, hvad vi tro i Dødsøjeblikket, med andre Ord, at der ingen Omvendelse kan finde Sted efter Døden. Dette er „Nutidskristendom-

mens" Opfattelse af dette Spørgsmaal; men Kristi Lære er meget forskjellig fra den.

Jeg vil henlede mine Venners Opmærksomhed paa Profeten Esaias' Ord, 61. Kap., 1. Vers og 42. Kapitel, 7. Vers. Ligeledes til første Peterbrev 3 : 18—20.

Kristus siger med Hensyn til de af Esaias fremførte Profetier, at de sigtede til ham, hvilket vi finde omtalt i Lukas 4. Kap., 17.—21. Vers. — Medens vor Frelser levede paa Jorden, prædikede han gode Tidender til de ydmyge af Hjertet; han helbredte de Syge og dem, som havde et sønderknust Hjerte. Men hvorledes blev Esaias' Profe opfyldt, naar han siger, at den kommende Messias skal „udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse"? Apostelen Paulus siger, at Kristus „opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver". (Ef. 4 : 8.) Hvorledes gjorde han dette? Apostelen Peter forklarer det, men den „kristne" Verdens Øjne have været lukkede herfor i mange Hundrede Aar. Peter skriver: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noas Dage." (1. Peter 3. Kap. 18.—20.)

Læg nu Mærke til dette: Han „blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring". Hvor gik Kristus hen? Vore kristne Venner sige, at han gik til Himmelen, men dette er en Fejltagelse. Han sagde til Marie efter sin Opstandelse: „Rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader." (Joh. 20 : 17.) Han gik ikke til Himmelen, men til Aandeverdenen, og ikke alene til „Paradiset" i Overensstemmelse med hans Ord til Røveren paa Korset, men ogsaa til de Gjenstridiges Forvaringssted.

Hvis vi ville tage Ordene, som de staa, og ikke tage Hensyn til uinspirerede Prædikanters mystiske Forklaringer, kunne vi tydelig nok forstaa Meningen. Kristus led Døden paa Korset. Han var levendegjort ved Aanden. Hans Legeme laa i Graven, medens hans Aand gik bort og prædikede for Aanderne, som havde været i Fængsel siden Flodens Dage. Hvad prædikede han til dem? Vi kunne udfinde dette ved at læse, hvad Apostelen Peter fremdeles skriver vedrørende dette Emne:

„Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Peter 4 : 6.)

Han angiver Grunden til, at Evangeliet blev prædiket for dem, nemlig for at de kunde blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet; thi det samme Evangelium var jo prædiket for dem. Hedningerne, som al-

drig hørte Evangeliet, kunne ikke blive dømte som dem, der have hørt det; men hvis de høre det i Aandernes Verden, da kunne de blive dømte paa samme Maade som Mennesker i Kjødet; thi da have de Lejlighed til at omvende sig og annamme Evangeliet.

Dette er klart og forstaaeligt for Alle, som ønske at forstaa det. Men naar Menneskene ikke ville kjende Sandheden; naar de leve af at forkynde falsk Lære; naar de prædike for Vindings Skyld og administrere, hvad de kalde hellige Evangeliehandlinger eller Sakramenter for Betaling, og staa i Fare for at miste deres Indflydelse blandt Menneskene, hvis Sandheden bliver bekjendt, da ønske de ikke at kjende Sandheden; ikke heller ønske de, at deres Menighedsmedlemmer skulle undersøge den. Men Skriftens Lærdomme angaaende det omtalte Spørgsmaal ere tydelige nok. Jesus døde for Verdens Synders Skyld, og han vil omsider frelse Alle undtagen nogle Faa, som ere kaldte „Fortabelsens Sønner“; de nægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham; de begaa den Synd imod den Helligaand, for hvilken der ingen Tilgivelse er, „hverken i denne Verden, ikke heller i den tilkommende“, og de synde imod al Lys og Sandhed. Med Undtagelse af disse Faa ville alle andre efter udstaaet Straf blive forløste. Gud er, som der er blevet sagt, den største Økonom og vil redde Alt, hvad der kan reddes. End ikke det mest ubetydelige i Tilværelsen vil blive tilintetgjort, men vil existere i en eller anden Form. Vi kunne brænde mange Ting eller ødelægge deres nuværende Form, men Elementdelene deraf forblive.

Alle Mennesker, som ikke have annammet Evangeliet her i Verden, ville en Gang i Fremtiden komme til at høre det og bøje deres Knæ for Herren; thi, som der staar skrevet i det nye Testamente: „Saa sandt jeg lever“, siger Herren, skal hvert Knæ „bøjes for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud“. (Rom. 14 : 11.) „Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham (Jesus) og skjænket ham et Navn, som er over alle Navne, at i Jesu Navn skal hvert Knæ boje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære“. (Filipp. 2 : 9—11.) Og naar de da bøje deres Knæ og modtage Jesus Kristus som deres Forløser, vil han føre dem ud af Fængselshuset. Han vil frigjøre disse bodfærdige Aander, indtil enhver af Adams Sønner og Døtre, som kan blive frelst, vil blive bragt ud fra Helvede og Dødsgabet, fra Mørke og Fortvivlelse, Lidelse og Straf, og hensat et eller andet Sted, hvor de kunne glæde sig ved Livet, forherlige Herren og blive til Nytte for hinanden indbyrdes.

Dette er Jesu Kristi Evangelium, som det er aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige. Dette er Evangeliet, ved hvilket vi fryde os. Frelse! velsignede Ord! Vi ønske ikke at fordømme eller forbande Nogen; vi ønske ikke at fremsætte onde Beskyldninger mod Nogen, men vi ere

glade ved Tanken om, at endog de, som belyve os og forfølge os, fordi vi ere Kristi Disciple, ville — om ikke før saa en Gang i den lange Evighed — komme til at forstaa og værdsætte Sandheden, og vi haabe at faa Lejlighed til som Herrens Tjenere at hjælpe til i de evige Verdener at drage dem ud af Mørket og at frigjøre dem fra den knugende Syndestraf, de have lidt under; thi Præstedømmets Fuldmagt, som er givet til Mænd paa Jorden, og Evangeliets Gaver, som ere skjænkede de Hellige, og Kraften af Evangeliet vil vedblive at gjøre sig gjældende. Præstedømmet besegler paa Jorden og besegler i Himmelen. Præstedømmet følger med Aanden, efter at vi ved Døden gaa bort fra Legemet. De Mænd, som Gud i denne Generation har kaldt til at arbejde for hans Sag, ville, naar de dø, ligesom vor støre Mester, Jesus Kristus, gaa til Aandernes Verden, hvor der er Myriader af Mennesker, som trænge til evangelisk Oplysning, „Kristne" og Hedninger, Aander fra alle Racer, Stammer og Folkefærd. Guds Værk vil ligesaa vel blive udført af Herrens Tjenere i Aandeverdenen som her i Livet. De skulle prædike Evangeliet til ethvert Menneske, der lever eller nogensinde har levet paa Jorden, og Evangeliets Ord ville lyde til Aandeverdenens yderste Grændser saa vel som til den nuværende Verdens; og enhver udødelig Aand, Søn eller Datter af Gud, vor evige Fader, vil faa Lejlighed til at bøje sine Knæ og antage Sandheden.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

En trofast **Mand** er lig det aflaasede Juvelskrin, hvortil Hustruen har Nøglen, med andre Ord, Nøglen til Hjertekammeret. Hvor længe Manden end er borte fra Hjemmet, Juvelskrinets Kostbarheder ere uberørte til hans Hjemkomst; men da ville ogsaa Hustru og Børn fryde sig ved deres funklende Glands. Niels F. Green.

— „Vaag og bed til enhver Tid, for at I maa blive i Stand til at undfly alle de Ting, som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen!" (Lukas 21, 36.)

— Sparsommelighed er Klogskabs Datter, Maadeholds Søster og Friheds Moder.

— Lad aldrig dit Arbejde og din Travlhed beherske Dig saaledes, at det forhindrer Dig i at vise Venlighed og Hensynsfuldhed mod dine Omgivelser. „Ugens Nyheder."

Mandag den 1. Marts 1915.

Nutidsbegivenhederne ere Profetiernes Opfyldelse.

„Og vi have det profetiske Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjerter, vidende dette først, at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv. Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand. (2. Peter 1. Kap. 19.—21. V.)

I Profeten Esaias, 13. Kap. 9.—12. Vers, findes en Udtalelse om de sidste Dages Begivenheder, hvor det blandt andet hedder: „Jeg vil gjøre Folk sjeldnere end Guld, og Menneskene sjeldnere end Guld af Ophir." I det 34. Kap. 2.—3. Vers læses: „Thi Herrens Vrede er over alle Hedningerne, og hans Fortørnelse over al deres Hær; han har sat dem i Band, givet dem hen at slagtes. Og deres Ihjelslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe skal stige op, og Bjergene skulle flyde af deres Blod." Hvis ikke disse Begivenheder finde Sted i Nutiden, hvorledes skal man da vide, naar Tiden er kommen, da de ville finde Sted?

Vi ville i korte Træk nævne enkelte Begivenheder, som i de fleste Tilfælde ere skete siden det 20. Aarhundredes Begyndelse. Det vil sikkert blive erindret af Læseren, at et stort Blodbad fandt Sted for nogle Aar siden, idet mange Hundrede Armeniere bleve nedsablede af Tyrkerne, og ligeledes, at et jødisk Blodbad fandt Sted i Rusland for faa Aar siden. Krigen mellem England og Boerne og ligeledes Krigen mellem Japan og Rusland med alle dens Rædsler er endnu i frisk Minde. Stridighederne mellem Arbejdere og Kapitalister, baade i Europa og Amerika, have voldt mange Menneskers Død og foraarsaget uhyre finansielle Tab. I Danmark kostede en Lockout Arbejderne 12 Millioner Kroner; men til det danske Folks Ros maa det siges, at Tvistighederne ikke toge en saa alvorlig Vending, at det kom til Voldsomheder, der kostede Blod.

En stor Jernbanestrejke i England 1911 lammede omtrent al Handel og Trafik samt foraarsagede stort Tab paa Ejendom, og meget Blod flød. Aaret efter blev England atter hjemsøgt af en Katastrofe, som foraarsagede megen Blodsudgydelse og Tab af Pengeværdier i nævnte Land og var truende overfor en stor Del af Europa, som er afhængig af England med Hensyn til Kulforraad til Varme og Belysning. Denne Kulstrejke ramte ogsaa i høj Grad Arbejderklassen; thi

mange lede stor Nød. I Minerne omkomme i Tusindvis af Mennesker. Paa Jernbanerne i Amerika dræbtes der i Løbet af 11 Aar ikke mindre end 84,224 Mennesker, medens der paa samme Tid lemlæstedes 555,586. Ved en Flodbølge i Galveston, Amerika, omkom 7000 Mennesker for faa Aar siden, hvor det mærkelige skete, at to af Kirkens Ældster, der virkede som Missionærer i denne By og boede i et Hus, som var beliggende paa samme Strøg, hvor Oversvømmelsen fandt Sted, bleve sparede, idet Huset, hvori de boede, stod uskadt efter Katastrofen, medens alle omliggende Bygninger vare revne bort af Floden. Ved en Flodbølge, som fandt Sted i 1906 paa Selskabsøerne, omkom 10,000 Mennesker. (Ogsaa ved denne Lejlighed bleve Kirkens Ældster, der opholdt sig paa Stedet som Missionærer, da Ulykken skete, bevarede fra Undergang. Disse Missionærer bleve meget roste af den amerikanske Konsul for den selvopofrende Maade, hvorpaa de bistod Redningskorpset. Nedskriveren af disse Linier er personlig bekjendt med en af disse Mænd, der bor i Rexburg, Idaho.)

Faren paa Havene og Vandstrømmene.

I en Aabenbaring, given den 12. August 1831 til Profeten Joseph Smith, siger Herren: „Derfor skal de Dage komme, da intet Kjød skal være sikker paa Vandene." Vi kunde omtale mange skrækkelige Søulykker, som ere skete siden den Tid, men af Mangel paa Plads ville vi kun nævne nogle enkelte. I 1903 forliste Udvandringsskibet „Norge" paa Rejsen fra Skandinavien til Amerika, hvorved mellem 5—600 Mennesker omkom; Dampskibet »General Slocum«s Brand i Nærheden af New-York, hvor 1200 Mennesker, mest Kvinder og Børn, omkom; »Titanic«s Undergang i April 1912, hvorved 1644 Mennesker omkom, og »Empress of Irland«s Forlis sidste Foraar, hvorved 900 Mennesker fandt deres Grav i Bølgerne.

Hærgninger ved Jordskjælv og Ildebrand.

Paa Øen Martinique blev der i Maj Maaned 1902 begravet 40,000 Mennesker under Lavaen; ved Jordskjælvet i San Francisko 1906 gjordes 300,000 Mennesker husvilde og i Tusindvis omkom i Ruinerne. (I denne By fandtes mange af Kirkens Medlemmer og flere Missionærer, men ingen af dem omkom.) Jordskjælvet i Chile, Sydamerika, samme Aar, var af en lignende Beskaffenhed som det i San Francisko.

Den nærværende Krig.

Med alle disse Rædselsbilleder i frisk Erindring spurgte man ængsteligt: Hvilke frygtelige Ting ville nu ske? Spørgsmaalet besvares ved at betragte de mange Millioner Soldater, som nu staa overfor hinanden i frygtelig Krig, og af hvilke manges Blod er flydt i Strømme i Løbet

af de sidste 6 Maaneder. Mange af Nationerne ere i blodig Kamp med hverandre, men ogsaa dette er Opfyldelsen af en Profeti, given ved Profeten Joseph Smith den 25. December 1832, hvor det hedder: „Saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.“ Men er dette Alt? Nej! Thi en Røst blev hørt, som sagde: „En Maade Hvede for en Penge og tre Maader Byg for en Penge.“ (Joh. Aab. 6 : 6); med andre Ord, Hungersnøden med dens bitre Kvaler staar for Døren. Flere af Europas Stater, som tidligere vare velforsynede med Levnetsmidler, mangle allerede Brød. Krigens dødbringende Pile gjennembore nu ikke alene Fædres og Sønners Hjerter, men de ramme paa en indirekte Maade den fredelige Husmoder samt hendes elskede Barn i Vuggen. Ved disse Begivenheder opfyldes saaledes de Udtalelser, som saavel i ældre Tidsaldre som i Nutiden ere givne ved Profeternes Mund. Men hvorfor sker alt dette? Vi lade Profeten Esaias svare: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der bliver kun faa Mennesker tilovers.“ (Es. 24. Kap. 5.—6. V.)

Til alle oprigtige og sandhedssøgende Mennesker have vi dette Glædens Budskab at meddele: Gud den Almægtige har talet fra det Høje. Han har i disse de sidste Dage opreist en stor og mægtig Profet; hans Kirke er atter grundlagt paa Jorden med Apostler og Profeter samt andre Embedsmænd. Menneskene bør øve Tro paa den sande og levende Gud; de maa omvende sig fra deres Synder og lade sig døbe med Begravelsens og Igjenfødelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse af Mænd, som dertil ere bemyndigede af Herren, og derefter leve et nyt og bedre Levnet. Thi vor Frelsers andet Komme som „Kongernes Konge og Herrernes Herre“ er nær forestaaende, da han vil regjere paa Jorden med sine Hellige, da hvert Knæ skal bøje sig for ham, og hver Tunge skal bekjende, „at Jesus er Kristus til Gud Faders Ære“, og kun de „Rene af Hjertet“ kunne bestaa paa den Dag. Giv derfor nøje Agt paa vor Tids Begivenheder som en Opfyldelse af Profetierne og et Vidnesbyrd om Kristi snare Gjenkomst.

Hans J. Christiansen.

Vi ønske at henlede Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa den Fare, der er forbunden med at rejse paa Havene for Tiden som Følge af Minendlægninger, flydende Miner osv., og vi ville sige, at Søskende, som tiltræde slige Rejser, gjøre det fuldstændig paa deres egen Risiko.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Foraarskonferencerne
ville i Aar blive afholdte som følger:

Aarhus...	den	3. og 4.	April,
Aalborg ..	-	10. og 11.	do.
Kjøbenhavn	-	17. og 18.	do.
Kristiania ..	-	24. og 25.	do.
Bergen...	-	1. og 2.	Maj
Trondhjem	-	8. og 9.	do.

Hans J. Christiansen.

Miss Alice Fredericka Smith, en Sønnedatter af Profeten Joseph Smith, Datter af Frederick G. W. Smith, Joseph Smiths anden Søn, blev døbt i Chicago den 6. Januar d. A. Hun var født i 1858 og har stedse levet ugift. Hun har aldrig tidligere været Medlem af nogen Kirke.

„Erkjendelse, Følelse og Villie“.

I Psykologien (Læren om Sjælens Væsen, Evner og Egenskaber, videnskabelig fremstillet) har man analyseret Mennesket som en Existens-Enhed, i hvem Erkjendelses-Evnen, Følelse og selvstændig Villie er koncentreret. Vi have Intet at indvende derimod. Vi haabe alvorlig, at disse tre Sider af Menneskelivet maa komme til en høj Udvikling hos den Enkelte. Samfundslivet i Almindelighed vilde da staa paa et meget højere Standpunkt, end det nu gjør, og der vilde være Harmoni tilstede i vore individuelle Handlinger og i hele det menneskelige Samfundsliv. Det staar klarere og klarere for mig ved at tænke over Tilværelsen, at vi ere Guds Børn, at vi oprindelig udsprang fra ham, og at de bedste blandt Menneskenes Børn, de Rene af Hjertet, de Ædle — de, der ere oprigtige som Børn — i deres daglige Liv afspejle Guddommeligheden i sig, den Guddommelighed, der, om den end er Billioner af Mil fjærnet fra Faderens Throne, dog ved de aandelige Evighedsstrenge er forbunden med ham, som om han var nærværende. Ja, vi ere Guds Slægt, som Skrifterne bevidne. Ædle Mennesker ere de aandelig smukkeste Mennesker, og det nytter heller ikke at modsige, at de i legemlig Skjønhed ofte nærme sig ham.

Den syndefri Guds Søn, Jesus Kristus, vor ældste Broder i Menneskeaandernes Forudtilværelse, kaldes i Skriften „Guds Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede“. Om ham hedder det, at han, Marias Søn, medens han levede paa Jorden, var saa lig andre Mennesker, at kun de aandeligsindede kunde skue den store Messias i ham. Hvis han var Faderens udtrykte Billede, hvorfor

ere vi det da ikke ogsaa til en vis Grad, trods Syndens og Dødens Stempel, hvormed vi ere prægede? Jesus „iklædte sig Kjød og boede iblandt os“. — Herlige Tanke! — I Virkeligheden have mangfoldige ædle Sjæle iklædt sig Kjød og boet iblandt os i den Hensigt at gjøre sig værdige til Livet i Guds Rige herefter; men kun Jesus havde ingen jordisk Fader; han levede syndefri og tilvejebragte Forløsningen og Udfrielsen fra Syndens og Satans Magt. I ham vor Forsoner var Guddommens Fylde legemliggjort, og han, hvis Legeme det ikke blev tilstedt at se Forraadnelse, opstod i stor Herlighed fra Graven paa den tredie Dag efter sin Død. Som den danske Digter saa smukt og sandt skriver:

„Jesus Kristus overvandt; ham ej mere Graven ejer,
Men vi Alle ved hans Sejer Liv og evig Frelse fandt.“

I mange Punkter har den saakaldte kristelige Dogmatik (Troslære), det katholske Dogme-System saavel som de protestantiske Systemer, ikke kunnet harmonere med den saakaldte Psykologis Læresætninger; men i det theologiske System, som vi Sidste-Dages Hellige erklære at indeholde Evangeliets Lærdomsprinciper, findes der ikke den allermindste Uoverensstemmelse mellem sande „psykologiske“ Lærdomspunkter og de dogmatiske Punkter i denne vor Troslære. Sand Videnskab bliver aldrig modsagt af vore theologiske Lærdomme netop som Følge af, at vor Religion er sand. Vi ere lykkelige ved at kunne erklære dette, og vi indbyde alle oplyste og tænkende Mennesker til grundig at undersøge vor Paastand for derigjennem at komme til en klar Forstaaelse af, hvad vi lære, og af Saliggjørelsens Principer.

Du lidende Menneskehed, fortvivl ikke; thi som de gamle Israeliter og Oldtidens Vismænd sagde: vi ere Guds Slægt, og han vil forbarme sig over os, om end vi ere vandrede bort fra den anviste Salighedsvej. Vi bevidne for Alle, at Jesu Kristi sande Evangelium med alle dets Gaver og Kræfter er gjengivet til Jorden, og at Frelse tilbydes Alle, som ville omvende sig og adlyde Evangeliets Bud. Hvor herligt! Hvilken Fryd burde denne Tanke ikke indgyde i Hjertet. „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ er Frelserens sande Kirke, og den gode Hyrde appellerer til Erkjendelsen, Følelsen og Villien hos alle Mennesker og tilbyder enhver angergiven Synder Tilgivelse ved Daabens Naadebad; han tilbyder Alle, som ville følge i hans Fodspor, Evangeliets herlige Gaver.

Gud vil delagtiggjøre Enhver, som øver Tro paa ham, og hvis faste Forsæt det er at adlyde hans Befalinger, i Evangeliets hellige Ordinancer, i Daab til Syndernes Forladelse og i den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster.

Salig er den Mand, Kvinde og Barn, som vælger at adlyde det

gjengivne Evangeliums Befalinger. Evighedens Rigdomme ville blive skjænkede Guds lydige Børn, ja det evige Liv. Salige ere de, som i deres Livsvandel vise, at de i Sandhed elske Herren af deres „ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke"; salige de, som holde sig rene og ubesmittede af Verden, og som søge at gjøre alt det Gode, de kunne, medens de leve i Verden. Guds Rige tilhører alle saadanne.

Vær trøstede, I Sidste-Dages Hellige, ved Paulus' herlige Ord, at „hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, har Herren beredt dem, som ham elske". (1. Kor. 2 : 9.) Niels F. Green.

Præsident Joseph F. Smith.

Vi have tænkt os, at mange af „Stjernen"s Læsere ikke ere videre bekjendte med vor Kirkes Præsident, Joseph F. Smiths Livshistorie, og ville derfor gjengive fra Liahona en kort Redaktionsartikel angaaende ham.

Joseph Fielding Smith blev født i Far West, Missouri, den 13. November 1838. Allerede da han var Barn, kom der til at hvile et stort Ansvar paa ham paa Grund af hans Faders Martyrdød. Hans Fader var nemlig Patriarken Hyrum Smith, der sammen med sin Broder, Profeten Joseph Smith, blev skudt den 27. Juni 1844 af Banditter, medens de vare fængslede paa falske Anklager i Carthage Fængsel. Joseph F. Smith var da endnu ikke fyldt 6 Aar. De Besværligheder af forskjellig Natur, som den unge Dreng maatte udstaa, vare af en modnende Natur. Herren havde en viis og herlig Hensigt med, at den unge Dreng maatte gjennemgaa disse Prøver og hjælpe Moderen tilrette, som om han var en ældre Dreng. Da han var 14 Aar, døde hans Moder.

Kun 15 Aar gammel begyndte han sin mærkværdige og paa Resultater saa rige Missionsvirksomhed, en Missionsvirksomhed, hvis Karakter er en saadan, at kun meget faa Mænd kunne stilles ved hans Side. Hans Arbejdsevne er vidunderlig. Han kan prædike, skrive og lede Kirkens Affærer fra tidlig Morgen til silde Aften.

Da han i 15 Aars Alderen paatog sig at rejse til Sandwitch-Øerne paa Mission, tjente han til sin Overrejse ved at arbejde ombord. Gjennem disse forskjellige Prøvelser blev den unge Joseph F. Smith dygtiggjort til at blive den Fremtidens frygtløse Forkynder og Forsvarer af vor Forløsers Evangelium, som han altid har været, og til at blive den sande og levende Guds Profet.

Frelseren blev fuldkommengjort, formedelst hvad han led, og den relative Fuldkommenhed, vor elskede og ærede Præsident har opnaaet

og kan glæde sig ved, kunde han aldrig have opnaaet, hvis han ikke altid havde været og stedse er villig til at gjøre Ofre for Evangeliets Sag og tjene hele Menneskeslægten.

Vor himmelske Fader benytter sin egen Fremgangsmaade med Hensyn til sine udvalgte Børns Udvikling, saa at de kunne blive forberedte til at udføre det Arbejde, der bliver dem paalagt senere hen i Livet. Hans Profeter have altid, naar Evangeliets Naadegaver have været givne til Jorden, været underviste ligesom Skolebørn af den alvise Gud selv, hvis Vejledning førte til sikre Resultater. Frelseren selv maatte finde sig i at gjennemgaa de haardest prøvende Omstændigheder i Livet, idet Djævelen udtænkte alle mulige Planer for at friste ham til at forlade den Retfærdighedens Sti, han skulde betræde; men Satans Fristelser vare omsonst, eftersom Jesus blev styrket af sin Fader i det Høje til at modstaa alle Fristelser ved den Uddannelse, han allerede havde modtaget, og den Styrke, han stedse vilde forlene ham, og hvorved han, Guds enbaarne Søn, blev forberedt til den herlige Mission, som han saa fuldkomment og tilfredsstillende udførte. Saaledes ogsaa med Hensyn til den store og gode Mand, der nu staar som Kirkens Leder. Ethvert Skridt, enhver Prøve, enhver Fordring, der tidligere er bleven stillet til ham, har kun været en Forberedelse, en Trosprøve og en Troskabsprøve, der, fordi han bestod den, har bragt ham til det ypperlige Maal, hvortil han er kommet, til Opnaaelse af den Sjælsypperlighed, som hans trofaste Virksomhed har medført.

Han har paa det civile Livs og Forretningslivets Omraade været æret som kun Faa, ikke alene indenfor, men ogsaa udenfor Kirken, og dette uden at han har søgt de ærede Stillinger, han indtager indenfor Forretningsverdenen. Disse Stillinger har han modtaget ved Siden af at være kaldet af vor himmelske Fader til at være en Profet for Jordens Nationer og staa som Hovedet for Kristi Kirke paa Jorden. Men de ærefulde Stillinger, han indtager, have kun bevirket, at hans Hjerte er blødt som et lille Barns. Hans Karakter er blid og ydmyg; Hjertet er rent; han har Medfølelse med hele Menneskeslægten. Med Hensyn til Frisindethed og et vidt Syn paa Livet er der ingen i hele Verden, som overgaar ham. Ingen vilde række længere ud for at tjene sine Medmennesker eller gjøre mere for dem end denne Kristi ydmyge Tjener, Joseph F. Smith. I over 60 Aar har han uegenkjærlig anvendt sin Tid og sine Talenter i Herrens Tjeneste for at forkynde og administrere Saliggjørelsens Evangelium til sine Medmennesker, og han vil vedblive dermed, saa længe det tillades ham at leve i Verden.

Uagtet han i disse mange Aar uegennyttigt har tjent Andre trods Gjenvordighederne, der have mødt ham i Livet, vil han dog ikke indrømme eller vedgaa, at han har bragt et eneste Offer, der med Rette

kan kaldes saaledes. En saadan taknemlig Gudhengivenhed og Ydmyghed er sjelden. Faa Mænd, som have indehaft fremtrædende Stillinger, have været saa elskede som Præsident Joseph F. Smith. Han har Fjender, ligesom alle gode og store Mænd have haft, men naar disse hans Fjender have omvendt sig fra deres Synder, ville de nævne hans Navn med Ære og takke Herren, at han har givet Liv og Tilværelse til en saadan Mand, som ikke vilde gjøre dem det mindste Ondt, skjøndt de havde forurettet ham ved at tillægge ham falske Motiver.

Vi aflægge dette vort Vidnesbyrd til Verden. Vi vide, at Præsident Joseph F. Smith er den sande og levende Guds Profet, og at han staar som Leder for Jesu Kristi Kirke paa Jorden — den eneste Kirke, Kristus vil kjendes ved som sin Kirke. Han er i Besiddelse af det hellige Præstedømme og af guddommelig Autoritet til at „binde paa Jorden, og det skal være bundet i Himmelen, og til at løse paa Jorden, og det skal være løst i Himmelen", som Jesus sagde til sine Apostle fordum.

Tusinder og atter Tusinder — fra det lille Barn, som stammer, til den graahaarede Veteran over 80 Aar — bede daglig til vor himmelske Fader og Skaber for Joseph F. Smith og takke ham for denne ædle Kristi Tjener, og de bede, at det maa blive forundt ham at leve iblandt os mange Aar endnu og fortsætte det saa velsignelsesrige Kjærlighedsarbejde, han paabegyndte i Ungdommens Dage og lige siden den Tid med saa stor Hengivenhed har ofret sig for. Tiden vil imidlertid komme, da han bliver kaldt hjem for at modtage den herlige Belønning, som en kjærlig Fader har i Beredskab for sin trofaste Søn. Præsident Smith har bygget sig selv et evigt Monument, hvorved hans Navn vil blive erindret af tilkommende Slægter paa Grund af det gode Arbejde, han har udført, den gode Virksomhed, han har udfoldet, og de indtrængende Vidnesbyrd angaaende det gjengivne Evangeliums Principper, som han saa frimodig har afgivet til Verden i sin lange Levetid — disse mægtige Sandheder, der ligesom Klokkelyd i Bjergene ville give herlig Gjenlyd; formedelst den Helligaands Inspiration og Kraft skulle hans Ord føre utallige Tusinder, som ere ærlige af Hjertet, til Forstaaelse af Evangeliets Sandheder, Mennesker, som i hans ydmyge Vidnesbyrd ville gjenkjende den gode Hyrdes Stemme.

— Sindet er Manden! Hvis Sindet er rent, er Manden af Værd. Hvis ikke, hvilken Forskjel er der da mellem en Mand og et Dyr, anden end den, at Manden kan foraarsage større Ødelæggelser?

Great Thoughts.

Dødsfald.

Broder Axel Andersen, født i Aarhus den 28. Maj 1897, døde den 12. December af Tyfusfeber i Preston, Idaho, paa Vej til Skole ved Akademiet dersteds. Han forlod Danmark i 1910 og var en exemplarisk ung Sidste-Dages Hellig.

— Ældste Andreas Marius Bærentzen, født i Nærheden af Ribe den 22. Januar 1833, døbt i 1861, døde i Fountain Green den 9. Januar 1915. Han emigrerede til Utah i 1863 og har indtaget vigtige Stillinger i Kirken. Han efterlader sig en stor Familie.

— James Jensen, tidligere Biskop i Forest Dale Ward, Salt Lake City, afgik ved Døden i sit Hjem dersteds den 15. Januar. Han var født i Haugerup, Sjælland, den 7. Juni 1841; blev døbt i 1855; rejste til Utah et Par Aar senere paa en Tid, da Trækvogne benyttedes som Befordringsmiddel over Prærie- og Ørkenlandet i De forenede Stater. Han virkede som Missionær i de østlige Stater i 1862, i Danmark fra 1867—70. Hans ædle Personlighed og store Erfaring satte rige Frugter i hans Livsvirksomhed. Siden 1896 til kort før sin Død var han Biskop i Forest Dale, hvor han var højlig elsket og agtet af Wardets Medlemmer. Hans Hustru og fem gifte Børn overleve ham.

— Søster Oline Svensen, født i Onsø Sogn, Norge, den 14. August 1840, døbt den 25. April 1872, døde den 3. Februar 1915 i Frederiksstad, Norge. Dagen før sin Død afgav hun et stærkt Vidnesbyrd til Hellige og Fremmede om Evangeliets Sandhed.

— De, som bestræbe sig paa at blive lig Gud med Hensyn til Kjærlighedens Magt, ville i Aanden se hans Smil og føle hans hjælpende Haand. Enhver Anstrengelse, som de gjøre, vil bringe dem nærmere til Gud, og de ville hver Dag føle sig selv voxe i Alt, som er godt, og udvikle sig mere og mere til Lighed med Gud, indtil Tiden kommer, da de med alle de Hellige i deres Gjerninger og i hele deres personlige Liv „skulle skinne som Solen i Gud Faders Rige".

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)